

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. гр. Добрич, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея П. Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Диана Г. Дякова Въззивно гражданско дело № 20223200500508 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е за въззивното обжалване на решение № 41/19.05.2022 год. по гр.д.№ 333/2021 год. на Районен съд Г.Т., с което е 1./ признато за установено по отношение на ответника „Сириус секюрити“ ООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.*“, законен представител А.Н., в качеството му на правопреемник на „Агенция за сигурност и охрана Сириус“ ЕООД ЕИК ***, че по Споразумение от 16.06.2017 год. за разсрочено плащане на неплатени трудови възнаграждения дължи на ищеца Н. М. К. ЕГН ***** от с. К. общ. Г.Т., ул. “ Р.* сумата от 446. 00 лв., представляваща главница за периода от 30.08.2018 год. до 30.05.2019 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №299/2012 год. на ГТРС - 23.08.2021 год. до окончателното изплащане, както и че ответникът дължи на ищеца парично задължение в размер на сумата от 104. 93 лв., лихва за забава за периода от 30.04.2019 год. до 23.08.2021 год., поради което 2./ ответникът е осъден да заплати на ищеца посочените парични суми, както и 3./сума в общ размер от 950. 00 лв., сторени съдебно-деловодни разноски по делото.

Образувано е по реда на глава XX от ГПК въз основа на жалба рег.

№1487/08.06.2022 год. на „Сириус секюрити“ ООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.*“ срещу решението в частта по п.1, с която е признато за установено по отношение на ответника „Сириус секюрити“ ООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.*“, законен представител А.Н., в качеството му на правопреемник на „Агенция за сигурност и охрана Сириус“ ЕООД ЕИК ***, че по Споразумение от 16.06.2017 год. за разсрочено плащане на неплатени трудови възнаграждения дължи на ищеца Н. М. К. ЕГН ***** от с. К. общ. Г.Т., ул. „Р.*“ сумата от 446. 00 лв., представляваща главница за периода от 30.08.2018 год. до 30.05.2019 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №299/2012 год. на ГТРС - 23.08.2021 год. до окончателното изплащане, както и че ответникът дължи на ищеца парично задължение в размер на сумата от 104. 93 лв., лихва за забава за периода от 30.04.2019 год. до 23.08.2021 год. и на самостоятелно основание дружеството е осъдено да заплати сумата от 950 лв. съдебно-деловодни разноски.

С доводи за необоснованост на обжалваното решение и постановяването му в отклонение от материалния и процесуалния закон се претендира отмяната му, като въззивният съд постанови ново по съществото на спора за отхвърляне на исковете по чл. 128 т.1 и 2 от КТ във връзка с чл.270, във връзка с чл.357 ал.1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД.

Дружеството възразява срещу фактическите констатации и правни изводи на първоинстанционния съд относно наличието на правопреемство между „Сириус секюрити“ ООД, гр. С. и „Агенция за сигурност и охрана Сириус“ ЕООД, като основание да бъде ангажирана солидарната му отговорност към работник по правилата на чл.123 от КТ. Същите били направени при липса на коментар и анализ на всички събрани по делото доказателства, вкл. официални документи, безкритично възприемане на заключение на вещо лице, отговорило на въпроси извън компетентността си, а от тази на съда, при липса на точно посочване, в коя от хипотезите на чл.123 и /или 123 а от КТ съдът счита, че е настъпило правопреемство между дружествата и при несъобразяване, че отношенията между страните във връзка с приложената по делото спогодба по чл. 365 ал.1 от ЗЗД са облигационни и не са предмет на регулиране от КТ.

При данни,че постановеното неизгодно за въззивника решение му е връчено на дата 02.06.2022 год.,жалба рег.№ рег.№1487/08.06.2022 год. е подадена в срока по чл. 259 ал.1 от ГПК и е процесуално допустима.

Въззиваемата страна Н. М. К. счита жалбата за неоснователна и настоява да не бъде уважавана.

При служебната проверка на решението по реда на чл.270 ал.3 от ГПК ,съдът установи порок, който го определя като недопустим съдебен акт.

Въз основа на заявление рег.№ 1306/23.08.2021 год. е било образувано ч. гр. д. № 299/2021 год. по описа на Районен съд Г.Т. .На дата 25.08. 2021 год. по делото е била издадена заповед № 129 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 410 от ГПК ,с която е разпоредено длъжникът „Сириус секюрити “ ООД ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.* да заплати на Н. М. К. сумата от 446.00 лв.,представляваща неплатени работни заплати по трудов договор за периода от 01.01.2017 год. до 31.03.2017 год. и подписано споразумение между страните от 16.06.2017 год. за разсрочено плащане, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението - 23.08.2021 год. до окончателното изплащане на сумата, лихва в размер на 104.93 лв. за периода от 30.04.2019 год. до 23.08.2021 год., както и сторените по делото разноси в размер на 25 лв. за ДТ и 300 лв. адвокатски хонорар.

Заповедта е била връчена на дата 03.09.2021 год. на дружеството – длъжник ,подало възражение по чл.414 от ГПК рег.№ 1450/13.09.2021 год.

Съобразно указанията ,дадени с определение № 115/14.09.2021 год. ,връчено на заявителя на дата 15.09.2021 год. е била депозирана искова молба рег.№ 1528 /23.09.2021 год. ,с която са предявени исковете за установяване на вземанията в размерите от 446 .00 лв. главница и 104.93 лв. лихва за забава ,предмет на заповед № 129/25.08.2021 год. по ч. гр. д. № 299/2021 год. по описа на Районен съд Генерал ,срещу която дружеството длъжник е възразило. Кредиторът (работник) е изложил твърдения за наличие на вземания за трудови възнаграждения срещу длъжника, правоприемник на негов работодател , по отношение на които е налично споразумение за разсроченото им плащане, което не се изпълнява ,дало основание за снабдяване със заповед по чл. 410 от ГПК и които твърдения са идентични на посочените в заявлението рег.№ 1306/23.08.2021 год. Отправено е искане за

установяване на вземанията, предмет на ч. гр. д.№ 299/2021 год. на ГТРС. От съдържанието на исковата молба по смисъла на чл.127 ал.1 т.3,4 и 5 от ГПК-цена, изложение на обстоятелства и съответно на тях искане , следва несъмнения извод, че с редовна искова молба и в законоустановения срок са заявени установителните искове на кредитор срещу длъжник с предмет съществуване на вземания, за които е налична оспорена заповед за изпълнение ,черпещи правното си основание по чл.422 ал.1,във връзка с чл.415 ал.1 от ГПК.

С отговор рег.№ 1997/09.11.2021 год. и несъответно на съдържанието на исковата молба, дружеството ответник е заявило, че оспорва исковата молба за заплащане на сумата от 446.00 лв. Отправено е било искане за отхвърляне на предявения от Н. К. осъдителен иск за заплащане на сума по подписано споразумение по чл. 357 от КТ.

С постановеното по реда на чл.140 от ГПК определение № 200/13.12.2021 год. ,съдът е изготвил проект за доклад по делото , в който е посочил ,че разглежда установителните искове по чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 128 т.1 и 2 от КТ, чл.270 от КТ, чл. 357 ал.1 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

С решение № 41/19.05.2022 год., първоинстанционният съд е разгледал и уважил предявените установителни искове по чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 128 т.1 и 2 от КТ, чл.270 от КТ, чл. 357 ал.1 от КТ и чл.86 от ЗЗД са сумите от по 446.00 лв. –главница и 104.93 лв.-лихви за забава и като последица от уважаването им, постановил осъждането на ответника „Сириус секюрити “ ООД ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.* да заплати на ищеца Н. М. К. посочените парични суми.

Предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните-така чл. 6 ал.2 от ГПК. Спазването на диспозитивното начало е предпоставка за допустимост на процеса, а отклоненията от него водят до недопустимост на постановения съдебен акт.

Предметът на делото, в рамките на който първоинстанционния Районен съд Г.Т. е следвало да се произнесе, като даде защита на субективното право в обема, в който същата е поискана, е налагало произнасяне само по претенция за установяване съществуване на вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Решението му за уважаване на незаявена осъдителна претенция за стойността на вземанията, чието

установяване се е претендирао е недопустимо. В правомощията на въззивният съд е да се произнесе служебно по валидността на решението ,а по допустимостта - в обжалваната му част-така чл. 269 от ГПК. Решението не е било обжалвано от ответника „Сириус секюрити “ ООД в осъдителната му част и въззивният съд няма правомощията служебно да констатира недопустимостта и постанови обезсилването му ,т.е. същото по правилото на чл. 296 т.2 от ГПК е влязло в сила. За разлика от нищожното решение, недопустимото до обезсилването му по предвидения от процесуалния закон ред, който е само този на обжалването, а не чрез иск или възражение ,както може да се релевира нищожността, поражда присъщите на валидния акт последици, включително и сила на пресъдено нещо .

Искът, предявен по реда на чл. 422 ал. 1 ГПК, е установителен, защото кредиторът се ползва от изпълнително основание – издадената заповед за изпълнение, която не се обезсилва с подаване на възражение от длъжника, щом е спазен срокът по чл. 415, ал. 1 ГПК ,затова и кредиторът не следва да обосновава правния си интерес от предявяването на този иск. С оглед резултата по иска по чл. 422 ал. 1 ГПК, изпълнителната сила на заповедта се запазва или обратно – заповедта за изпълнение се обезсилва. С иска по чл. 422, ал. 1 от ГПК кредиторът цели последицата на чл. 416 от ГПК – снабдяване с изпълнителен лист (а при допуснато незабавно изпълнение – стабилитет на изпълнителното основание) с оглед удовлетворяване на субективното му материално право, което е и правния интерес от предприетата защита. Удовлетворяването на този интерес с влизане в сила на решението на Районен съд Г.Т. ,с което е постановено осъждането на ответника да заплати на ищеца сумите, за които е била издадена заповедта за изпълнение, прави безпредметно воденето на установителното исково производство-ищецът ще се снабди с изпълнителен лист не въз основа на заповедта за изпълнение ,а въз основа на влязлото в сила осъдително решение. Наличието на правен интерес е абсолютна процесуално предпоставка за съществуването на правото на иск и обуславя допустимостта на производството по предявения установителен иск. Съдът следи служебно за наличието ѝ по всяко време на процеса, като при констатирана липса на правен интерес предявеният иск е недопустим ,както недопустимо е и постановеното решение по такъв иск. Горното налага да бъде обезсилено решението в обжалваната му част, с която са били уважени исквете по чл.

422 ал.1 от ГПК ,както и в тази част да бъде прекратено производството по делото. С оглед посоченото в т.13 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 год. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 год., ОСГТК ,прекратяването на производството обуславя извод , че следва да бъде обезсилена и издадена заповед за изпълнение.

Обезсилване на решението следва да бъде постановено и по отношение на присъдените разноси в заповедното производство, сторени по ч. гр. д.№ 299/2021 год. на ГТРС в общ размер от 325 лв. по съображенията, посочени по-горе. ГТРС е присъдил разноси в общ размер от 950 лв. ,от които разликата от 625 лв. са сторени от ищеца разходи за ДТ, адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице. Тези разходи следва да бъдат възстановени от ответника на ищеца с оглед положителния изход по спора за ищеца- присъждане на парични вземания, а доколкото решението в осъдителната част не е предмет на въззивната проверка, решението в частта на присъждането им не следва да бъде отменяно или потвърждавано от въззивния съд. Разноси за въззивното производство с оглед изхода по спора- обезсилване на решението в обжалваната част се следват само на въззивното дружество, което не е претендирало такива да му бъдат заплатени.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 41/19.05.2022 год. по гр.д.№ 333/2021 год. на Районен съд Г.Т. в частта, в която е признато за установено по отношение на ответника „Сириус секюрити “ ООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.*, законен представител А.Н., в качеството му на правопреемник на „Агенция за сигурност и охрана Сириус“ ЕООД ЕИК ***, че по Споразумение от 16.06.2017 год. за разсрочено плащане на неплатени трудови възнаграждения дължи на ищеца Н. М. К. ЕГН ***** от с. К. общ. Г.Т., ул. “ Р.* сумата от 446. 00 лв., представляваща главница за периода от 30.08.2018 год. до 30.05.2019 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №299/2012 год. на ГТРС - 23.08.2021 год. до окончателното изплащане, както и че ответникът дължи на ищеца парично задължение в размер на сумата от 104. 93 лв., лихва за забава за периода от 30.04.2019 год.

до 23.08.2021 год. ,както и в частта, в която „Сириус секюрити “ ООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., район „Л.“, ул. „Х.И.* е осъдено да заплати на Н. М. К. ЕГН ***** от с. К. общ. Г.Т., ул. “ Р.* разноси по делото за горницата над 625 лв. и до 950 лв. ,т.е. сумата от 325 лв. ,сторени съдебно деловодни разноси по ч. гр. д.№ 299/2021 год. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част и като последица ОБЕЗСИЛВА заповед № 129/25.08.2021 год. по ч. гр. д.№ 299 /2021 год. на ГТРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____